

By the Pricking of My Thumbs

Agatha Christie

The Agatha Christie Roundel Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.

Used by permission.

By the Pricking of My Thumbs Copyright © 1968 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, Tommy and Tuppence

and the Agatha Christie signature are registered trade marks in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

www.agathachristie.com

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Tabloul

Agatha Christie

Copyright © 2018 Agatha Christie Limited

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactori: Mihnea Gafită, Mihaela Moroșanu

Coperta: Alex Eser

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTIE, AGATHA

Tabloul / Agatha Christie;

trad. din lb. engleză de Bianca Paulevici. –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2411-6

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111

Agatha Christie®

TABLoul

Traducere din limba engleză de
BIANCA PAULEVICI

București
2018

DESPRE AUTOARE

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei“. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Hercule Poirot, cel mai celebru detectiv din romanele polițiste creat de la Sherlock Holmes, apare încă din primul roman al Agathei Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și un alt detectiv imaginat de scriitoare, Miss Marple, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Sir Max Mallowan. A murit în 1976.

CUPRINS

Cartea I. Sunny Ridge	9
Cartea a II-a. Casa de lângă canal	95
Cartea a III-a. O soție dispărută	185
Cartea a IV-a. Iată o biserică și iată o turlă.	
Deschideți ușile și oamenii vin gârlă	285
<i>Despre autoare</i>	366

CAPITOLUL 1

MĂTUŞA ADA

Domnul și doamna Beresford stăteau la masă, la micul dejun. Erau un cuplu obișnuit. Sute de cupluri în vîrstă, asemenea lor, luau micul dejun, chiar în momentul acela, peste tot în Anglia. Era și o zi relativ obișnuită, aşa cum sunt cam cinci zile din şapte. S-ar fi zis că avea să plouă, dar nu era chiar sigur.

Domnul Beresford avusesese cândva părul roșcat. Încă i se mai vedea rămășițe din nuanța roșcată, dar cea mai mare parte a părului său căpătase acea culoare cărunț-nisipie la care ajung atât de des oamenii pe la vîrsta mijlocie. Doamna Beresford avusesese cândva părul brunet, ba chiar o claietă viguroasă și cărlionțată. Negrul era, de-acum, amestecat cu fâșii cărunte, aparent aleatorii, care creau un efect destul de plăcut. Doamna Beresford se gândise odată să-și vopsească părul, dar, în cele din urmă, se decisese că-i plăcea mai mult de ea însăși aşa cum o făcuse natura. Hotărâse, în schimb, să-ncerce o nuanță nouă de ruj, ca să-și mai înveselească figura.

Un cuplu în vîrstă care lua micul dejun. O percheie plăcută, dar care nu avea nimic remarcabil. Așa probabil c-ar fi spus un privitor. Dacă privitorul cu pricina mai era și Tânăr, probabil c-ar fi adăugat: „Ei, da, chiar plăcuți, dar plictisitori de moarte, bineînțeles, ca toți bâtrâni“.

Cu toate acestea, domnul și doamna Beresford încă nu ajunseră în acea perioadă a vieții în care să se considere bâtrâni. Și nu aveau nici cea mai vagă idee că ei și mulți alții erau considerați plictisitori de moarte doar pe temeiul acesta. Doar de cei tineri, bineînțeles, dar, la urma urmei, ar fi gândit ei cu indulgență, tinerii nu știau nimic despre viață. Bieții de ei, mereu se îngrijorau în legătură cu examenele ori cu viața sexuală, sau își cumpărau haine extraordinare, sau își făceau lucruri extravagante la păr, ca să fie observați mai ușor. Domnul și doamna Beresford, din punctul lor de vedere, abia ce trecuseră de floarea vîrstei. Se plăceau fiecare pe sine și se plăceau unul pe celălalt, iar zilele se succedau într-o manieră liniștită, dar plăcută.

Existau, bineînțeles, momente – anumite momente are toată lumea. Domnul Beresford deschise o scrisoare, aruncă o privire peste ea și o puse jos, în grămăjoara din stânga lui. Apucă următoarea scrisoare, dar se abținu să-o deschidă. În schimb, rămase cu ea în mâna. Nu se uita la scrisoare, ci la suportul pentru feliile de pâine prăjită.

Soția lui îl studie preț de câteva clipe, după care îi spuse:

- Ce s-a întâmplat, Tommy?
- Întâmplat? zise Tommy, pe un ton vag. Întâmplat?
- Astă am spus, zise doamna Beresford.
- Nu s-a întâmplat nimic, zise domnul Beresford. De ce s-ar fi întâmplat ceva?
- Te-ai gândit la ceva, zise Tuppence, pe un ton acuzator.
- Nu cred că mă gândeam la ceva.
- Ba da, te gândeai. S-a întâmplat ceva?
- Nu, bineînțeles că nu. Ce-ar trebui să se întâpte? Apoi adăugă: Am primit factura de la instalator.
- Ah, zise Tuppence, aparent iluminată. Mai mult decât te-ai așteptat, mă gândesc.
- Evident, zise Tommy, aşa este mereu.
- Nu-mi dau seama de ce nu ne-am făcut instalatori, zise Tuppence. Dacă tu te-ai fi făcut instalator, eu aş fi putut fi ajutor de instalator, și ne-am fi scăldat în bani în fiecare zi.
- Am fost niște miopi, de n-am văzut aceste oportunități.
- La factura instalatorului te uitai adineauri?
- A, nu, aceea era o citătie.
- Delincvență? Integrare rasială?
- Nu. Doar o altă casă pe care o deschid pentru bâtrâni.

— Ei bine, e mai logic aşa, oricum, zise Tuppence, dar nu înțeleg de ce trebuie să pari atât de îngrijorat în legătură cu asta.

— A, nu mă gândeam la asta.

— Ei bine, atunci la ce te gândeai?

— Presupun că m-am gândit la cu totul altceva, zise domnul Beresford.

— La ce anume? vru să ştie Tuppence. Știi că-mi vei spune, în cele din urmă.

— Chiar nu era nimic important. M-am gândit doar că, poate... ei bine, m-am gândit la mătuşa Ada.

— Aha, înțeleg, zise Tuppence, înțelegând numai decât. Adăugă apoi încet, meditativ: Da, mătuşa Ada.

Li se întâlniră privirile. În zilele noastre, este regretabil, dar adevarat, că aproape orice familie se confruntă cu o problemă care se poate numi „mătuşa Ada“. Numele diferă – mătuşa Amelia, mătuşa Susan, mătuşa Cathy, mătuşa Joan. Mai pot fi bunici, verișoare în vîrstă și chiar mătuși de gradul al doilea. Dar acestea există și reprezintă o problemă de viață care trebuie tratată. Trebuie făcute aranjamente. Trebuie inspectate instituții care îngrijesc bătrâni și trebuie puse întrebări complete despre ele. Se caută recomandări de la doctori, de la prietenii care au, la rândul lor, „mătuși Ada“ și care au fost „cât se poate de fericite, până

să moară“ la „Dafinii“ din Bexhill sau la „Pajistile fericite“ din Scarborough.

Au trecut de mult zilele în care mătuşa Elizabeth, mătuşa Ada și toate celelalte ca ele trăiau fericite în casele lor, în care locuise să mulți ani până atunci, îngrijite de servitori devotați, chiar dacă uneori tiranici. Ambele părți erau în întregime satisfăcute de aranjament. Mai erau și nenumărate rude sărace, nepoate nevoiașe, verișoare nemăritate și pe jumătate idioate, toate Tânjind după un cămin bun cu trei mese pe zi și un dormitor plăcut. Oferta și cererea se completau reciproc, și toate erau bune și frumoase. În zilele noastre, lucrurile stau altfel.

Pentru mătușile Ada cele de astăzi, aranjamentele trebuie să fie cum se cuvine, nu doar pentru o bătrână care, din pricina artritei sau a altor dificultăți reumatice, ar putea cădea pe scări dacă e lăsată singură într-o casă, ori care suferă de bronșită cronică sau care se ceartă cu vecinii și-i insultă pe meseriași.

Din păcate, mătușile Ada sunt o problemă mult mai mare decât cei aflați la celălalt capăt al scării de vîrstă. Copiii pot fi trimiși la un centru de plasament, vîrâți pe gât ruedelor sau înscrise la școli potrivite, unde să rămână în timpul vacanțelor, sau se pot face aranjamente pentru excursii cu ponei sau pentru tabere și, în general,

copiii nu prea obiectează la adresa aranjamentelor făcute pentru ei. Mătușile Ada sunt foarte diferite. Însăși mătușa lui Tuppence Beresford – mătușa de-a doua, Primrose – le pricinuise foarte multe necazuri. Era imposibil de mulțumit. Nici nu intra bine într-o instituție care ar fi fost, în mod garantat, un cămin bun și confortabil pentru doamnele în vîrstă, că, după ce-i scria câteva scrisori nepoatei, în care complimenta stabilimentul cu pricina, imediat după aceea se afla că părăsise indignată căminul, fără să anunțe. „Imposibil. Nu mai putem rămâne acolo nici măcar un minut!“

În cursul de un an, mătușa Primrose se părindase prin unsprezece astfel de instituții, iar în cele din urmă, le scrisese că întâlnise un Tânăr foarte fermecător. „Într-adevăr, un băiat foarte devotat. Și-a pierdut mama la o vîrstă foarte fragedă și are foarte mare nevoie de cineva care să-l îngrijească. Am închiriat un apartament și va veni să locuiască alături de mine. Este un aranjament care ni se va potrivi perfect amândurora. Suntem suflete-pereche naturale. Nu trebuie să te mai neliniștești, dragă Prudence. Viitorul îmi este asigurat. Măntâlnesc mâine cu avocatul, întrucât este necesar să-i las ceva lui Mervyn, în cazul în care voi deceda înaintea lui, lucru care este, bineînțeles, cât se poate de firesc, deși te asigur că momentan mă simt sănătoasă tun.“

Tuppence se duse degrabă în nord – incidentul avusese loc la Aberdeen. Dar întâmplarea a făcut ca poliția să fi ajuns acolo înaintea ei și să-l fi săltat pe încântătorul Mervyn, pe care-l căuta deja de ceva timp, sub acuzația că obținea bani prin identități false. Mătușa Primrose fusese foarte indignată și numise persecuție un asemenea tratament, dar, după ce participase la procedurile din sala de tribunal (unde fuseseră prezentate alte douăzeci și cinci de cazuri similare cu al său), fusese obligată să-și schimbe perspectiva despre Tânărul ei *protégé*.

– Știi, Tuppence, cred că ar trebui să mă duc să-o văd pe mătușa Ada, zise Tommy. A trecut ceva timp.

– Mă gândesc și eu că da, zise Tuppence, deloc entuziasmată. Cât a trecut?

Tommy se gândi puțin, apoi zise:

– Trebuie să fie aproape un an.

– A trecut mai mult de-atât, zise Tuppence. Cred că mai bine de un an.

– Vai mie, zise Tommy, timpul chiar trece repede, nu-i aşa? Nu pot să cred că a trecut chiar atât. Dar cred că ai dreptate, Tuppence. Îngrozitor cum uităm, nu-i aşa? zise el, calculând în minte. Chiar mă simt foarte prost din pricina asta.